



Τῇ Ἐλλογιμωτάτῃ κυρία Νικολέττα Τσιτσανούδη Μαλλίδη, Αναπληρωτρία Καθηγητρία τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, Ἀκαδημαϊκῇ Διευθυντρία τοῦ Διεθνoῦς Θερινoῦ Πανεπιστημίου, θυγατρὶ τῆς ἡμῶν Μετρούτητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῇ, χάριν, εἰρήνην καὶ εὐλογίαν παρὰ Θεοῦ.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν ὑμῶν, ἀσμένως ἀποστέλλομεν τὸν παρόντα Πατριαρχικὸν χαιρετισμὸν, διὰ νὰ ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῆς ὑμετέρας Ἐλλογιμότητος κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἐπετειακῆς ἐξ ἀποστάσεως συνεδρίας τοῦ Διεθνoῦς Θερινoῦ Πανεπιστημίου, τὴν 2^{αν} Μαΐου ἐνεστῶτος ἔτους, εὐχόμενοι ἐν ταυτῷ ἐπιτυχῇ ἐν παντί διεξαγωγῇ τῆς ὠραίας ταύτης πνευματικῆς ἐκδηλώσεως.

Δυστυχῶς, ἡ σοβοῦσα πανδημία τοῦ νέου κορωνοϊοῦ COVID-19 δὲν ἐπέτρεψε τὴν παρουσίαν ὑμῶν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἐπιμελῶς προγραμματισθείσης συναντήσεως ταύτης εἰς τοὺς χώρους τῆς Πατριαρχικῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, εἰς αὐτὴν τὴν «ἀνεπανάληπτη ἐστία πολιτισμοῦ καὶ ἐκπαίδευσης», ὡς προσφυῶς γράφετε. Εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱστορικὴν Σχολὴν ἐκαλλιεργήθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ὁ πολιτισμὸς μας καὶ ἀνεδείχθη ἡ ἐμβέλεια καὶ ὁ πλοῦτος των. Ἡ Σχολὴ συνέβαλε μεγάλως εἰς τὴν γλωσσικὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Γένους καὶ εἰς τὴν διάσωσιν τῆς πολιτισμικῆς ταυτότητός του.

Ὡς σημειώνει προσφυέστατα ὁ Ὀδυσσεὺς Ἐλύτης, ἡ γλῶσσα δὲν ἀποτελεῖ «ἀπλῶς ἓνα μέσο ἐπικοινωνίας», ἀλλὰ εἶναι «φορέας ἠθικῶν ἀξιῶν», ἐκπροσωπεῖ «ἓνα ὀρισμένο ἦθος» (*Ἐν λευκῷ*, ἐκδ. Ἰκαρος, Ἀθῆναι 1995, σ. 325 - 327). Δὲν εἶναι κατὰ ταῦτα τυχαῖον τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ὑπήρξεν ἡ γλῶσσα τῆς φιλοσοφίας, τῆς ποιήσεως, ἡ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Πατερικῆς Θεολογίας, καὶ ὅτι ἔχει χαρακτηρισθῇ ὡς «ἡ μητρικὴ γλῶσσα τοῦ πνεύματος». Αἱ κομβικαὶ ἔννοιαι τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ εἶναι ἑλληνικαί. Τὰ ἀπαράμιλλα κείμενα τῶν μεγάλων στοχαστῶν μας κοσμοῦν τὰς βιβλιοθήκας εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ ἀποτελοῦν καὶ σήμερον ἀνεξάντλητον πηγὴν ἐμπνεύσεως καὶ πνευματικοῦ πλουτισμοῦ. Ὅρθῶς τὸ «ἀρχαῖον ἑλληνικὸν θαῦμα» ἐθεωρήθη ὡς «ἡ μεγάλη ἔκρηξις» (big bang) εἰς τὴν πολιτισμικὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ θεματικὴ τῆς ἐπετειακῆς ὑμῶν συνεδρίας «ἑλληνικὴ γλῶσσα, Πολιτισμὸς καὶ ΜΜΕ», ἡ συμμετοχὴ διακεκριμένων εἰσηγητῶν ἀπὸ διαφόρους χώρας, ἡ παρουσία ἀκαδημαϊκῶν, δημοσιογράφων, καλλιτεχνῶν καὶ πολλῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν, προοιωνίζονται ζωηράς καὶ καρποφόρους συζητήσεις καὶ πολύτιμα συμπεράσματα. Εἴμεθα ἐπίσης βέβαιοι ὅτι ἡ ἐκδήλωσις αὕτη θὰ ἀναδείξῃ τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως εἰς τὴν παροῦσαν παγκόσμιον κρίσιν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς συμμετοχῆς.

Γενικώτερον, ἡ ἐπικοινωνία προάγει τὴν ἀλληλοκατανόησιν καὶ τὴν ἀλληλεγγύην καὶ προβάλλει τὴν σημασίαν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀποδοχῆς οἰκουμενικῶν θεμελιωδῶν ἀξιῶν. Ἐπικοινωνία εἶναι σήμερον, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς «κοινωνίας τῆς πληροφορίας», τῶν ΜΜΕ καὶ τοῦ διαδικτύου, ἐκείνη ἡ μορφή συναντήσεως καὶ ἀνοικτοῦ διαλόγου, ἡ ὁποία τρέφεται ἐκ τῆς ὑφισταμένης ποικιλίας τῶν πολιτισμῶν καὶ, μέ ὄχημα τὴν ἱλιγγιώδη πρόοδον τῆς τεχνολογίας, στοχεύει εἰς τὴν προώθησιν τῆς διαπολιτισμικότητος καὶ τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ, τῆς συνεργασίας καὶ τῶν κοινῶν πρωτοβουλιῶν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων συγχρόνων προκλήσεων καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπικινδύνου «συγκρούσεως τῶν πολιτισμῶν».

Ἐχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν δυναμισμὸν καὶ τὴν ὑπευθυνότητα τῆς νέας γενεᾶς, ἡ ὁποία θὰ κληθῆ νὰ διαχειρισθῆ τὰς ἐπερχομένας κρισίμους κοινωνικὰς καὶ πολιτισμικὰς ἀλλαγὰς. Οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι καλοῦνται ὅμως νὰ ἀναδειχθοῦν φορεῖς καὶ ὑπερασπισταὶ καὶ τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ συνεχισταὶ τῶν γνησίων στοιχείων τῶν παραδόσεων. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔχει ἀφιερῶσει τὸ τρέχον ἔτος εἰς τὴν «ὀφειλετικὴν μέριμναν διὰ τὴν νεολαίαν». Εἰς τὰς ἀνά τὴν ὑφήλιον Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εὐρίσκονται ἐν ἐξελίξει ποικίλαι δράσεις καὶ ὀργανοῦνται σχετικαὶ ἐκδηλώσεις, ἐν τῷ πνεύματι καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη 2016), εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τῆς ὁποίας τονίζεται ὅτι ἡ παιδεία τῆς νέας γενεᾶς ὀφείλει νὰ ἀποβλέπῃ «ὄχι μόνον εἰς τὴν νοητικὴν καλλιέργειαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν οἰκοδομὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ συνόλου ἀνθρώπου ὡς ψυχοσωματικῆς καὶ πνευματικῆς ὀντότητος» (παρ. 9). Ἡ Σύνοδος χαρακτηρίζει τοὺς Ὁρθοδόξους νέους ὡς «φορεῖς τῆς μακραίωνος καὶ εὐλογημένης παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ταυτοχρόνως δέ καὶ ὡς «συνεχιστὰς» αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι «θὰ διαφυλάσσουν θαρραλέως καὶ θὰ καλλιεργοῦν μέ δυναμισμὸν τὰς αἰωνίους ἀξίας τῆς Ὁρθοδοξίας» (ὁ. π., παρ. 8).

Μέ αὐτὰς τὰς σκέψεις, εὐχόμενοι ἅπαξ ἔτι «Καλὴν ἐπιτυχίαν» εἰς τὴν ἐπετειακὴν ὑμῶν ἐκδήλωσιν καὶ συγχαίροντες τοῖς ὑπευθύνοις τοῦ «Καναλιοῦ τῆς Βουλῆς» διὰ τὴν τηλεοπτικὴν κάλυψιν τῆς συνεδρίας, καὶ μέ βεβαίαν τὴν ἐλπίδα ὅτι, μόλις αἱ περιστάσεις τὸ ἐπιτρέψουν, θὰ ὀργανωθῆ νέα συνάντησις εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν, ὥστε νὰ ἔχωμεν τὴν εὐκαιρίαν ζωσῆς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον κοινωνίας, καταστέφομεν πάντας τοὺς συνέδρους διὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν εὐλογίας, δεόμενοι τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ὅπως καταυγάξῃ τὰς καρδίας, τὰς διανοίας καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ὑμῶν διὰ τοῦ ἀνεσπέρου Αὐτοῦ φωτός, χαρίζηται δέ ὑμῖν καὶ τοῖς οἰκογενέσιν ὑμῶν ὑγιείαν ἀκλόνητον καὶ πᾶσαν εὐλογίαν καὶ ὀδηγῆ τὰ διαβήματα ὄλων εἰς τὰς εὐθείας τρίβους τῶν ἐντολῶν Του.

Ἐπισημειωθεὶς
ὁ Πατριάρχης
Ἰεροσολύμων
Διάκονος Θεοφ. Θεὸν εὐχόμενος.

βκ' Ἀπριλίου κζ'